

Novák Gábor VIGYÁZZ, MIT KÍVÁNSZ!

Eljött hát az Újév, itt van ez a rosszkedvű, se-hó, se-napsütés tél, és a torkunkba nyomott ünnepek sem terelik már el a figyelmemet arról, hogy magam vagyok megint – hogy januártól–márciusig aligha bírom ki levegővétel nélkül, ha alámerülök a téli sötétségbe.

túlélő típus

Nem aggódsz miattam, mondanád azzal a kis mosollyal, amely megtáncoltatta arcod ráncait, amire nem tudtam nem visszamosolyogni. Mert átéltem én már ocsmányabb szitukat is – talpra estem, megráztam magam, mint az ázott kutya, és mentem tovább mindahányszor. Túlélő típus vagyok – de csak a magad módján lenne igazad.

Könnyen vigyorogtam, másztam bele a legsűrűbb mocsokba, vagy locsolt nyakon hideg vízzel Aubrey McSors és a céda missz Fortuna – mert ott voltál nekem te, az együtt-létezésünk és a lesz-még-jobb-is ígérete. Minden vacak napra, nyűgre jutott valami apró öröm, ha más nem, hát játékos-komolyan hajba kaptunk, milyen könyvespolcaink legyenek, ha egyszer mi ketten... Ha össze is veszünk, nem tartott sokáig – negyedóra, nem bírtuk tovább, fejed oldalra biccentve néztél rám, kacsintottál, nem szóltál, játszottad a csendkirályt, csak a szemed kérdezte: „na, mit varázsoljak neked?”

Te csak azt ismered, akivé melletted váltam – aki nélküled lettem, azt elképzelni sem tudod.

Ott őgyelegtem az újévet váró tömegben, egyetlenként, akit nem érdekelt az idő múlása, a mániás-harsány

papírtrombita-recsegés közepén, és egy petárdáktól-tűzijátékoktól világgá szaladó, reszkető horpaszú kutyát figyeltem, amint lábak-talpak közt iszkolva keresi a kiutat ebből a zajos, idegen világból. Didergősen támasztottam a korlátot, nyelvemmel a megdagadt számat böködtem – még a felrepedt ajkam is rád emlékeztetett! – előző nap, műszakból-robotból kifelé, a parkolóban rámásztam egy arcra, mert azt találta mondani, hogy egy magadfajta tyúk miatt ugyan ne játsszam már a búbanatost – te már úgyis mással hancúrozol. biztos, mint a halál... Feldühödtem, felejtettem fáradtságot, nyugöt, téged ne tyúkozzon le senki! – azt csak nekem lehet, nekem szabad.

megint te jutottál eszembe

Támasztottam hát a korlátot, néztem a tömeget, ahogy a sétálóutcából a nekiszélesedő, macskaköves térre áradt – körös-körül vigyori vidámság, minipezsgők pukkantak, szerelmetes párocskák jaj-de-boldog' összebújva, egymás zsebében melengették a kezüket – nekem maradt az irigység és a gondolataim kusza halmaza. Az órára néztem – a mozdulatról megint te jutottál eszembe – a csuklód, amely olyan vékony, hogy röstelled mutogatni – hajgumival, kendővel, karkötővel takargattad, vagy azzal a nagy, bumfordi, műanyag karórával, amit aztán otffelejtettél az asztalomon. Néha azon fantáziálok, hogy eszedbe jut, vissza kéne jönni érte – és ha csak közvetve is, de rám gondolsz, arra, hogy együtt lehetnénk. Persze nem jössz – minek? Ócska vacak holmi, kapni bármelyik kínai üzletben, tucatszámra.

Míg elvánszorogtam egy bódé felé, ahol olcsó forralt bort mértek a népnek, a bajokon és a megoldáson agyaltam – mert ott voltál bennem, de hiányoztál mellőlem – a nyomáskülönbség úgy szaggatott szét, mint az ürbe kilökött testet a vákuum ereje.

– Kifordítani magam! – furakodtam át egy kövér és szemérmetlen-vidám párocska tagjai közt. – Térinverzió, az lenne csak az igazi, ami bent volt, kerüljön kívülre, ki a szívvel, a zsigerekkel, genitáliákkal!

Ha kidobálok és -fordítok magamból mindent, ha csak egy embernyi úr marad belőlem, tán kezdek valamit veled...

„Na, mit varázsoljak neked?”

Ez jó lesz, jó lenne... Ha még kérhetek... Talán, ha eltűnök hirtelen – ha nem lesz agyam és memóriám, arra sem fogok emlékezni, ahogy olvasni szoktál – állad a tenyeredben, két szemöldököd között apró, függőleges ráncocskával, sorról-sorra ugráló tekintettel, vagy éppen a halántékodhoz emelt kézzel, mintha ki szeretnéd tapintani az épp most olvasott, formálódó képeket-mondatokat – elmaradnak a rögzült feltételes reflexeim, nem lesz szívem, ami kihagyjon egy ütemet, ha hozzád-forma nő sodródik elém az utcán. Könnyebb lesz minden – ugye, könnyebb lesz?

A többi? Minden, amit kifordítottam magamból, a környező világgá válik – a falakra fröccsen a vérem, a verejtékemből köd lesz, a húsból talaj – és mindenre, szobrokra, házakra, emberekre, állatokra, vékony réteggént tapad majd ez a keserves szerelem, ami korábban bennem lakozott.

Toxin-antitoxin, anyag-antianyag – a szent és vágáns-epekedés megénekelte l'amour ellen talán nincs jobb, nincs más gyógyszer, mint a profanitás – ha üzekedő kutyák, bagzó macskák szaladnak szét veled, ha buszok kereke gördül át vagy tömegek lába tipor rajta, ha minden átok ablakból, minden plakátról és kapualjból ő vigyorog rád, megsokszorozva, piszkosan, foghíjasan.

Kortyoltam a forralt-pancsolt lötyöt, cigarettát kotortam elő, rágyújtottam, szívtam kettőt belőle, eldobtam – utoljára azt mondtad, igyekszel leszokni. Szél cibált a kabátom alá, dermesztett vesét, borzolt szőrszálakat, míg az órára néztem – tizenegy múlt, ilyentájt szoktál lefeküdni, szőszös-szuszis pizsamanadrágodban és kinyúlt pólódban elvackolod magad. Hason fekszel, mindig csak hason, ráncokat nyom az arcodra párnád, elcsorran nyálad, arcodra tapad kibomló hajad...

A bor lehetett az oka, a pancsolt löre, vagy a zajok és a fények, de egyszeriben úgy éreztem, meglódul velem a világ – gyomrom megsüllyedt, majd visszapattant, akár a gumilabda, és minden, ami benne volt, utat tört magának kifelé. Vonítva rogytam egy kapualjba, a falragaszok, „lakást keresek”-cetlik, diszkóplakátok

palimpszesztje elé – tapasztottam a számra a kezem, de ajkam mögül felbőffent, ujjaim közt kibuggyant minden, aminek nem lett volna szabad.

Szemem könnybe lábadt, gyomrom görcsös-hevesen rándult össze, nyelőcsövemen olyan vadul hullámozott végig a perisztaltika, hogy abban a pillanatban elhittem, valóra vált a fantazmagória – úgy tűnt, jön ki belőlem minden, szív, máj, zsigerek, érzelmek, emlékek.

Na, mit varázsoljak neked?

Két hullám közt, a számat és arcomat törölgetve, tovadülöngélő, részeg kamaszok vihogását hallva idéztem fel szavaid – „Na, mit varázsoljak neked?” –, és éreztem, elönt a rémület. Ha ránézek az órádra, majd csak egy kínai vacakot látok? A hajgumidat sem hordom majd a belső zsebemben, nem lesz szükségem erre a szent-együgyű kabalára? Mihez kezdek a hosszú téli estéken, ha már nem érdekelnek és nem kavarnak fel a színes-tintás, kusza kis leveleid?

Vigyázz, mit kívánsz, mert még teljesülhet. Azon kaptam magam, hogy összeszorítom fogam-ajkam, felegyenesedem, kényszerítem magam, hogy lélegezzek mélyeket, hipnotikus-lengő nyakláncodat láttam magam előtt, boszorkány-tekintetedet – „Na, mit varázsoljak neked?” –, és hányásfoltokon csúszkálva, könnymaszatos képpel elindultam hazafelé, motyogva üzleteltem veled: nem kell inverzió, nem kell semmi, csak maradj bennem, és hagyd meg nekem az emlékeimet.

Fotó | flickr.com